

Aanraking van de grond

door Toine van Teeffelen

13 mei 2016

“*Please Come!*” Alle leden van de familie Nassar worden opgeroepen zich gezamenlijk te presenteren op het podium: moeder, broers, zussen en hun kinderen. Zij belichamen het welbekende vredesinitiatief Tent of Nations, gelegen nabij het dorp-stadje Nahalin ten zuiden van Bethlehem langs de weg naar Hebron.

Elk familielid spreekt enkele woorden uit over de liefde voor het land ten overstaan van een sympathiserend publiek van ongeveer 100 bezoekers, jong en ouder. Er zijn veel *internationals* en vroegere vrijwilligers bij. Ondanks de vele hindernissen – de eindeloze rechtszaken, de sommeringen om constructies neer te halen, de verwoeste vruchtbomen - blijft de familie standvastig in een strijd die over vele generaties reikt tot aan het begin, 100 jaar geleden, toen de grond werd gekocht. Nadien werden de eigendomsdocumenten scrupuleus bewaard. Ze zijn nog steeds van groot belang bij de rechtszaken. Vaak staan de zenuwen van de familie gespannen, maar in het festival kan men zich bevrijden van de spanningen en viert de familie de honderd jaar van “*living and loving the land.*”

Die strijd van 100 jaar omvat onder meer het verhaal van een moeder-weduwe die negen kinderen opvoedde, evenals dat van een grootvader die zijn dagelijks werk afsloot met avondgebeden in de grot waar hij en zijn nazaten in verbleven. Daoud Nassar, de belangrijkste woordvoerder van de familie, vertelt dat in het jaar 1936 tijdens de algemene staking, de familie de verwoesting van 25.000 fruitbomen moest aanzien. En nog steeds worden de fruitbomen bedreigd.

Het initiatief van de Tent of Nations werd in 2002 genomen in de traditie van gewelddoos verzet: niet opgeven van de hoop, niet verlaten van het strijdtoneel, niet toegeven aan geweld, niet opgeven van het tonen van gastvrijheid. De bijbel in actie.

Het festival is de afsluiting van drie dagen workshops rond onderwerpen variërend van de studie van Bijbelverhalen tot aan de vervaardiging van mozaïeken, van folklore dansen tot aan ‘reizen voor rechtvaardigheid’. De voorstellingen zijn gevarieerd en omvatten zowel plaatselijke als internationale groepen: *Brass for Peace* heeft vier jongere leden van de familie Nassar in haar gelederen en schept een fanfare-atmosfeer. De Duitse country music groep *Grenzenlos* speelt bekende songs zoals *Take Me Home*, *Country Roads* en *Blowing in the Wind*.

Mijn hoogtepunt is de *dabke*, de Palestijnse volksdans. Jihan Nassar, de vrouw van Daoud en een computerdocent die onder meer in het naburige Nahalin met vrouwen werkt, is de presentator van het programma die zich terecht trots toont over de *internationals* die ze de basale *dabkeh* passen in maar drie dagen tijd leerde.

Dan is er een *dabkeh*-groep uit Beit Sahour, drie jonge mannen en drie jonge vrouwen op een relatief klein podium. *Dabkeh* is een woord dat betrekking heeft op het moment dat de voeten de grond raken, zegt Jihan. Die aanraking is gewoonlijk goed te horen. Het moment dat de groepsleden in het ritme geraken lichten hun gezichten als bij toverslag op. Hun lijven stralen zelfvertrouwen uit en volgen het springerige ritme dat ik altijd associeer met paardrijden – de ervaring van vrijheid zonder hindernissen.

Bij de presentatie van de verschillende groepsleiders en landenvertegenwoordigers is er een extra applaus voor Meta (Floor) die in de voorafgaande maanden de organisatie van het festival leidde. Zij zegt dat wat haar in Palestina en bij de Tent of Nations raakt zijn twee extremen die samenkomen: de extreme kwetsbaarheid waaraan de mensen blootstaan, en de buitengewone innerlijke kracht die ze tonen.

Het decor van het festival is de nederzetting van Neve Daniel dat zich op de belendende heuvel bevindt. Ik hoor dat een groep kolonisten het festival bekeek – verrast? Een compleet andere wereld, zo dichtbij.

Na de optredens praten we over de situatie. Geen nieuwe ontwikkelingen. Iedereen geeft aan dat de situatie vooral in gebied C achteruit holt. ('Gebied C', onder volledig Israëlische controle, is een droge bureaucratische term die de fragmentatie van het land ook in de taal onthult). De Palestijnse dorpen en Bedoeïenengemeenschappen in dat gebied, zo'n 60% van de Westelijke Jordaanoever, worden feitelijk door Israël etnisch gezuiverd.

De Palestijnse dichter Mahmoed Darwish zei eens: "De Palestijnen zijn het enige volk ter wereld dat met zekerheid voelt dat vandaag de situatie beter is dan in de dagen die voor ons liggen. Morgen luidt altijd een slechtere situatie in."

Maar hij zei ook: "Palestijnen zijn verliefd op het leven."